

සංයුක්ත නිකාය

මහා වග්ගේ

12.2.1. ධම්මවක්කප්පවත්තන සූත්තං

12.2.1. දහම්සක කරකැවීම ගැන වදාළ දෙසුම

ඒවං මේ සූතං, ඒකං සමයං භගවා බාරාණසියං විහරති ඉසිපතනේ මීගදායේ. තත්‍ර ඛෝ භගවා පඤ්චවග්ගියේ හික්වූ ආමන්තේසි: “ද්වේ මේ හික්බවේ, අන්තා පබ්බජිතේන න සේවිතබ්බා. යෝවායං කාමේසු කාමසුඛල්ලිකානුයෝගෝ හීනෝ ගම්මෝ පෝථුජ්ජනිකෝ අනරියෝ අනත්ථසංහිතෝ, යෝ වායං අත්තකිලමථානුයෝගෝ දුක්ඛෝ අනරියෝ අනත්ථසංහිතෝ. ඒතේ තේ හික්බවේ, උභෝ අත්තේ අනුපගම්ම මජ්ඣමා පටිපදා තථාගතේන අභිසම්බුද්ධා චක්ඛුකරණී ඤාණකරණී උපසමාය අභිඤ්ඤාය සම්බෝධාය නිබ්බානාය සංවත්තති. කතමා ව සා, හික්බවේ, මජ්ඣමා පටිපදා තථාගතේන අභිසම්බුද්ධා චක්ඛුකරණී ඤාණකරණී උපසමාය අභිඤ්ඤාය සම්බෝධාය නිබ්බානාය සංවත්තති: අයමෙව අරියෝ අට්ඨංගිකෝ මග්ගෝ, සෙය්‍යාදිදං: සම්මාදිට්ඨි සම්මාසංකප්පෝ සම්මාවාචා සම්මාකම්මන්තෝ සම්මාආජීවෝ සම්මාවායාමෝ සම්මාසති සම්මාසමාධි. අයං ඛෝ සා හික්බවේ, මජ්ඣමා පටිපදා තථාගතේන අභිසම්බුද්ධා චක්ඛුකරණී ඤාණකරණී උපසමාය අභිඤ්ඤාය සම්බෝධාය නිබ්බානාය සංවත්තති.

මා විසින් මෙසේ අසන ලදී.

එක් සමයෙක්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ බරණැස ඉසිපතන මීගදායෙහි වැඩවසන සේක. එහිදී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පස් දෙනෙකුගෙන් යුත් හික්ෂුන් ඇමතු සේක.

“මහණෙනි, මේ අන්ත දෙක පැවිද්දන් විසින් සේවනය නොකළ යුත්තේ ය. යම් මේ කාමයන්හි කාම සුඛයෙහි ඇලී ගැලී වාසය කිරීමක් ඇද්ද, එය හීන ය. ග්‍රාමාය ය. පාඨග්ජනයන්ට අයත් ය. අනාර්ය ය. අයහපතින් යුක්ත ය. යම් මේ තමාව ක්ලාන්ත වන අයුරින් දුකෙහි යෙදවීමක් ඇද්ද, එය දුක ය. අනාර්ය ය. අයහපතින් යුක්ත ය.

මහණෙනි, මේ අන්ත දෙකට නොපැමිණ තථාගතයන් විසින් මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව විශේෂයෙන් අවබෝධ කරන ලද්දේ ය. එය දහම් ඇස ඇති කරවයි. නුවණ ඇතිකරවයි. කෙලෙස් සංසිදුවීම පිණිස, විශිෂ්ට ඥානය ඇති කරවීම පිණිස, සත්‍යාවබෝධය පිණිස, නිවන පිණිස පවතියි.

මහණෙනි, තථාගතයන් විසින් විශේෂ කොට අවබෝධ කරන ලද දහම් ඇස ඇති කරවන, ඥානය ඇති කරවන, කෙලෙස් සංසිදුවන, විශිෂ්ට ඥානය උපදවන, සත්‍යාවබෝධය කරවන, නිවන පිණිස පවතින ඒ මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව කුමක් ද? මෙසේ මේ ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය ම ය. එනම්; නිවැරදි දෘෂ්ටිය ය. නිවැරදි සංකල්පනා ය. නිවැරදි වචන භාවිතය ය. නිවැරදි කායික ක්‍රියා ය. නිවැරදි දිවි පැවැත්ම ය. නිවැරදි වීර්යය ය. නිවැරදි සිහිය ය. නිවැරදි චිත්ත සමාධිය ය. මහණෙනි, මෙය වනාහී තථාගතයන් විසින් විශේෂ කොට අවබෝධ කරන ලද දහම් ඇස ඇති කරවන, ඥානය ඇති කරවන, කෙලෙස් සංසිදුවන, විශිෂ්ට ඥානය උපදවන, සත්‍යාවබෝධය කරවන, නිවන පිණිස පවතින ඒ මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව ය.

ඉදං ඛෝ පන හික්බවේ, දුක්ඛං අරියසච්චං: “ජාතිපි දුක්ඛා, ජරාපි දුක්ඛා, ව්‍යාධිපි දුක්ඛෝ, මරණම්පි දුක්ඛං, අප්පියේහි සම්පයෝගෝ දුක්ඛෝ, පියේහි විජ්ජයෝගෝ දුක්ඛෝ, යම්පිච්ඡං න ලහති තම්පි දුක්ඛං,

සංඛිත්තේන පඤ්චුපාදානක්ඛන්ධා දුක්ඛා”. ඉදං ඛෝ පන භික්ඛවේ, දුක්ඛසමුදයෝ අරියසච්චං: “යායං තණ්හා පෝතෝභවිකා නන්දිරාගසහගතා තත්‍ර තත්‍රාභිනන්දිනී, සෙය්‍යාපීදං: කාමතණ්හා, භවතණ්හා, විභවතණ්හා”. ඉදං ඛෝ පන භික්ඛවේ, දුක්ඛනිරෝධෝ අරියසච්චං: යෝ තස්සායේව තණ්හාය අසේසවිරාගනිරෝධෝ වාගෝ පටිනිස්සග්ගෝ මුත්ති අනාලයෝ. ඉදං ඛෝ පන භික්ඛවේ, දුක්ඛනිරෝධගාමිනී පටිපදා අරියසච්චං: අයමේව අරියෝ අට්ඨංගිකෝ මග්ගෝ, සෙය්‍යාපීදං: සම්මාදිට්ඨී ....(පෙ).... සම්මාසමාධි.

මහණෙනි, මෙය වනාහී දුක්ඛාර්ය සත්‍යය යි. ඉපදීම ත් දුක්ඛ ය. ජරාවට පත්වීම ත් දුක්ඛ ය. රෝගී වීම ත් දුක්ඛ ය. මරණය ත් දුක්ඛ ය. අප්‍රියයන් හා එක්වන්නට සිදුවීම ත් දුක්ඛ ය. ප්‍රියයන්ගෙන් වෙන්වීමට සිදුවීම ත් දුක්ඛ ය. යමක් කැමති වෙයි ද, එය නොලැබෙයි නම්, එය ත් දුක්ඛ ය. සංක්ෂේපයෙන් කිව්වොත් උපාදානස්කන්ධ පස ම දුක්ඛ ය.

මහණෙනි, මෙය වනාහී දුක්ඛ භට්ඨානී ම නම් ආර්ය සත්‍යය යි. නැවත භවයක් සකසා දෙන, ආශ්වාදයෙන් ඇලෙන ස්වභාවයෙන් යුතු, උපනුපත් තන්හි සතුටෙන් පිළිගන්නා වූ, යම් මේ තණ්හාවක් ඇද්ද, එය යි. එනම්; කාම තණ්හාව ය, භව තණ්හාව ය, විභව තණ්හාව ය.

මහණෙනි, මෙය වනාහී දුක්ඛ නිරුද්ධ වීම නම් ආර්ය සත්‍යය යි. ඒ ත්‍රිවිධ තණ්හාවේ ම ඉතුරුවීමක් නොතබා, නොඇල්මෙන් යම් නිරුද්ධ වීමක් ඇද්ද, අත්හැරීමක් ඇද්ද, දුරු කිරීමක් ඇද්ද, නිදහස් වීමක් ඇද්ද, ඇල්ම නැති බවක් ඇද්ද, එය යි.

මහණෙනි, මෙය වනාහී දුක්ඛ නිරුද්ධ වීම පිණිස පවතින ප්‍රතිපදාව නම් ආර්ය සත්‍යය යි. ඒ මේ ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය ම ය. එනම්; නිවැරදි දෘෂ්ටිය ය. නිවැරදි සංකල්පනා ය. නිවැරදි වචන භාවිතය ය. නිවැරදි කායික ක්‍රියා ය. නිවැරදි දිවි පැවැත්ම ය. නිවැරදි චර්යා ය. නිවැරදි සිහිය ය. නිවැරදි චිත්ත සමාධිය ය.

“ඉදං දුක්ඛං අරියසච්චන්ති” මේ භික්ඛවේ, පුබ්බේ අනනුස්සුතේසු ධම්මේසු චක්ඛුං උදපාදි, ඤාණං උදපාදි, පඤ්ඤා උදපාදි, විජ්ජා උදපාදි, ආලෝකෝ උදපාදි. තං ඛෝ පනිදං දුක්ඛං අරියසච්චං පරිඤ්ඤායානන්ති මේ භික්ඛවේ, පුබ්බේ අනනුස්සුතේසු ධම්මේසු චක්ඛුං උදපාදි ....(පෙ).... ආලෝකෝ උදපාදි. තං ඛෝ පනිදං දුක්ඛං අරියසච්චං පරිඤ්ඤාතන්ති මේ භික්ඛවේ, පුබ්බේ අනනුස්සුතේසු ධම්මේසු චක්ඛුං උදපාදි ....(පෙ).... ආලෝකෝ උදපාදි.

‘මෙය දුක්ඛ නම් වූ ආර්ය සත්‍යය යැ’යි මහණෙනි, මා හට පෙර නොඇසූ විරු ධර්මයන්හි ඇස පහළ වූයේ ය. ඥානය පහළ වූයේ ය. ප්‍රඥාව පහළ වූයේ ය. විද්‍යාව පහළ වූයේ ය. ආලෝකය පහළ වූයේ ය.

‘ඒ මේ දුක්ඛ නම් වූ ආර්ය සත්‍යය වනාහී පිරිසිදු අවබෝධය කළ යුත්තේ ය’ යි මහණෙනි, මා හට පෙර නොඇසූ විරු ධර්මයන්හි ඇස පහළ වූයේ ය. ඥානය පහළ වූයේ ය. ප්‍රඥාව පහළ වූයේ ය. විද්‍යාව පහළ වූයේ ය. ආලෝකය පහළ වූයේ ය.

‘ඒ මේ දුක්ඛ නම් වූ ආර්ය සත්‍යය වනාහී පිරිසිදු අවබෝධය කරන ලද්දේ ය’ යි මහණෙනි, මා හට පෙර නොඇසූ විරු ධර්මයන්හි ඇස පහළ වූයේ ය. ඥානය පහළ වූයේ ය. ප්‍රඥාව පහළ වූයේ ය. විද්‍යාව පහළ වූයේ ය. ආලෝකය පහළ වූයේ ය.

‘මෙය දුක නිරුද්ධ වීම පිණිස පවතින ප්‍රතිපදාව නම් වූ ආර්ය සත්‍යය යැ’යි මහණෙනි, මා හට පෙර නොඇසූ විරු ධර්මයන්හි ඇස පහළ වූයේ ය. ඥානය පහළ වූයේ ය. ප්‍රඥාව පහළ වූයේ ය. විද්‍යාව පහළ වූයේ ය. ආලෝකය පහළ වූයේ ය.

‘ඒ මේ දුක නිරුද්ධ වීම පිණිස පවතින ප්‍රතිපදාව නම් වූ ආර්ය සත්‍යය වනාහී ප්‍රගුණ කළ යුත්තේ ය’ යි මහණෙනි, මා හට පෙර නොඇසූ විරු ධර්මයන්හි ඇස පහළ වූයේ ය. ඥානය පහළ වූයේ ය. ප්‍රඥාව පහළ වූයේ ය. විද්‍යාව පහළ වූයේ ය. ආලෝකය පහළ වූයේ ය.

‘ඒ මේ දුක නිරුද්ධ වීම පිණිස පවතින ප්‍රතිපදාව නම් වූ ආර්ය සත්‍යය වනාහී ප්‍රගුණ කරන ලද්දේ ය’ යි මහණෙනි, මා හට පෙර නොඇසූ විරු ධර්මයන්හි ඇස පහළ වූයේ ය. ඥානය පහළ වූයේ ය. ප්‍රඥාව පහළ වූයේ ය. විද්‍යාව පහළ වූයේ ය. ආලෝකය පහළ වූයේ ය.

යාවකිවඤ්ච මේ භික්ඛවේ, ඉමේසු චතුසු අරියසම්මාදිය ඒවං තිපරිවට්ටං ද්වාදසාකාරං යථාභූතං ඤාණදස්සනං න සුවිසුද්ධං අහෝසි, තේව තාවාහං භික්ඛවේ, සදේවකේ ලෝකේ සමාරකේ සබ්බන්තකේ සස්සමණුක්ඛාන්මණියා පජාය සදේවමනුස්සාය අනුත්තරං සම්මාසම්බෝධං අභිසම්බුද්ධෝ පච්චඤ්ඤාසිං. යතෝ ව බෝ මේ භික්ඛවේ, ඉමේසු චතුසු අරියසම්මාදිය ඒවං තිපරිවට්ටං ද්වාදසාකාරං යථාභූතං ඤාණදස්සනං සුවිසුද්ධං අහෝසි, අථාහං භික්ඛවේ, සදේවකේ ලෝකේ සමාරකේ සබ්බන්තකේ සස්සමණුක්ඛාන්මණියා පජාය සදේවමනුස්සාය අනුත්තරං සම්මාසම්බෝධං අභිසම්බුද්ධෝ පච්චඤ්ඤාසිං. ඤාණඤ්ච පන මේ දස්සනං උදපාදි, අකුප්පා මේ චේතෝවිමුත්ති, අයමන්තිමා ජාති, නත්ථිදානි පුනඛ්භවෝති. ඉදමචෝච භගවා. අත්තමනා පඤ්චවග්ගියා භික්ඛු භගවතෝ භාසිතං අභිනන්දුන්ති.

මහණෙනි, යම්තාක් කල් ම මා හට මේ චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මයන් පිළිබඳ ව මේ අයුරින් (ආර්ය සත්‍යයක් බව යන සත්‍ය ඥානය ත්, අනතුරුව කළ යුතු දේ ගැන ඇති කෘත්‍ය ඥානය ත්, එය සම්පූර්ණ කළ පසු ඇතිවන කෘත ඥානය ත්) පරිවර්ත තුනකින් යුතුව, දොළොස් ආකාරයකින් යුතුව, ඒ වූ සැටියෙන් ම ඥාන දර්ශනය ඉතා පිරිසිදුවට අවබෝධ නොවූයේ ද, මහණෙනි, ඒ තාක් ම මම දෙවියන් සහිත වූ, මරුන් සහිත වූ, බමුන් සහිත වූ, ග්‍රමණුක්ඛාන්මණියන් සහිත වූ, දෙවි මිනිස් ප්‍රජාවෙන් යුතු ලෝකයෙහි අනුත්තර වූ සම්මා සම්බෝධිය විශේෂ කොට අවබෝධ කරගත් බවට ප්‍රතිඥා නොදුන්නෙමි.

මහණෙනි, යම් කලෙක මා හට මේ චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මයන් පිළිබඳ ව මේ අයුරින් (ආර්ය සත්‍යයක් බව යන සත්‍ය ඥානය ත්, අනතුරුව කළ යුතු දේ ගැන ඇති කෘත්‍ය ඥානය ත්, එය සම්පූර්ණ කළ පසු ඇතිවන කෘත ඥානය ත්) පරිවර්ත තුනකින් යුතුව, දොළොස් ආකාරයකින් යුතුව, ඒ වූ සැටියෙන් ම ඥාන දර්ශනය ඉතා පිරිසිදු වූයේ ද, මහණෙනි, එකල්හී මම දෙවියන් සහිත වූ, මරුන් සහිත වූ, බමුන් සහිත වූ, ග්‍රමණුක්ඛාන්මණියන් සහිත වූ, දෙවි මිනිස් ප්‍රජාවෙන් යුතු ලෝකයෙහි අනුත්තර වූ සම්මා සම්බෝධිය විශේෂ කොට අවබෝධ කරගත් බවට ප්‍රතිඥා දුන්නෙමි.

මා හට ඥාන දර්ශනය පහළ වූයේ ය. මාගේ චිත්ත විමුක්තිය වෙනස් නොවෙයි. මේ අවසන් ඉපදීම යි. දැන් නැවත භවයක් නැත්තේ ය.”

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාළ සේක. සතුටු සිත් ඇති පස්දෙනෙකු ගෙන් යුක්ත වූ ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ භාෂිතය සතුවත් පිළිගත්තාහු ය.

ඉමස්මිඤ්ච පන වෙය්‍යාකරණස්මිං හඤ්ඤාමානෝ ආයස්මතෝ කොණ්ඩඤ්ඤස්ස චිරජං චිතමලං ධම්මවක්ඛං උදපාදි: “යං කිඤ්චි සමුදයධම්මං, සබ්බන්තං නිරෝධධම්මන්ති”. පවත්තිතේ ව පන හගවතා ධම්මවක්කේ භූමිමා දේවා සද්දමනුස්සාවේසු: “ඒතං හගවතා බාරාණසියං ඉසිපතනේ මිගදායේ අනුත්තරං ධම්මවක්කං පවත්තිතං අප්පතිවත්තියං සමණේන වා බ්‍රාහ්මණේන වා දේවේන වා මාරේන වා බ්‍රහ්මිනා වා කේනචි වා ලෝකස්මිත්ති”. භූමිමානං දේවානං සද්දං සුත්වා වාතුම්මහාරාජිකා දේවා සද්දමනුස්සාවේසු: “ඒතං හගවතා බාරාණසියං ඉසිපතනේ මිගදායේ අනුත්තරං ධම්මවක්කං පවත්තිතං අප්පතිවත්තියං සමණේන වා බ්‍රාහ්මණේන වා දේවේන වා මාරේන වා බ්‍රහ්මිනා වා කේනචි වා ලෝකස්මිත්ති”. වාතුම්මහාරාජිකානං දේවානං සද්දං සුත්වා තාවතිංසා දේවා සද්දමනුස්සාවේසු. ....(පෙ).... යාමා දේවා ....(පෙ).... තුසිතා දේවා ....(පෙ).... නිම්මානරතී දේවා ....(පෙ).... පරනිම්මිතවසවත්තී දේවා ....(පෙ).... බ්‍රහ්මකායිකා දේවා සද්දමනුස්සාවේසු: “ඒතං හගවතා බාරාණසියං ඉසිපතනේ මිගදායේ අනුත්තරං ධම්මවක්කං පවත්තිතං අප්පතිවත්තියං සමණේන වා බ්‍රාහ්මණේන වා දේවේන වා මාරේන වා බ්‍රහ්මිනා වා කේනචි වා ලෝකස්මිත්ති”.

මේ වෙය්‍යාකරණය වදාරණ කල්හී ආයුෂ්මත් කොණ්ඩඤ්ඤයන් වහන්සේට කෙලෙස් රහිත වූ, මලකඩ රහිත වූ, දහම් ඇස පහළ වූයේ ය. එනම්; ‘හේතු ප්‍රත්‍යයන්ගෙන් හටගන්නා ස්වභාවය ඇති යම්කිසිවක් ඇද්ද, ඒ සියල්ල හේතු නිරුද්ධ වීමෙන් නිරුද්ධ වී යන ස්වභාවය ඇත්තේ ය’ යන කරුණ යි.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් ධර්ම චක්‍රය ප්‍රවර්තනය කළ කල්හී පොළොවවාසී දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ‘භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් බරණැස ඉසිපතන මිගදායෙහි දී මේ අනුත්තර වූ ධර්ම චක්‍රය කරකවන ලද්දේ ය. ශ්‍රමණයෙකු විසින් වේවා, බ්‍රාහ්මණයෙකු විසින් වේවා, දෙවියෙකු විසින් වේවා, මාරයෙකු විසින් වේවා, බ්‍රහ්මයෙකු විසින් වේවා, ලෝකයෙහි වෙන කිසිවෙකු විසින් වේවා, එය ආපසු කරකැවිය නොහැක්කේ ය’ යි.

පොළොවවාසී දෙව්වරුන්ගේ ශබ්දය අසා වාතුම්මහාරාජික දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ‘භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් බරණැස ඉසිපතන මිගදායෙහි දී මේ අනුත්තර වූ ධර්ම චක්‍රය කරකවන ලද්දේ ය. ශ්‍රමණයෙකු විසින් වේවා, බ්‍රාහ්මණයෙකු විසින් වේවා, දෙවියෙකු විසින් වේවා, මාරයෙකු විසින් වේවා, බ්‍රහ්මයෙකු විසින් වේවා, ලෝකයෙහි වෙන කිසිවෙකු විසින් වේවා, එය ආපසු කරකැවිය නොහැක්කේ ය’ යි.

වාතුම්මහාරාජික දෙව්වරුන්ගේ ශබ්දය අසා තච්චිසා දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ....(පෙ).... තච්චිසා දෙව්වරුන්ගේ ශබ්දය අසා යාම දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ....(පෙ).... යාම දෙව්වරුන්ගේ ශබ්දය අසා තුසිත දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ....(පෙ).... තුසිත දෙව්වරුන්ගේ ශබ්දය අසා නිම්මාණරතී දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ....(පෙ).... නිම්මාණරතී දෙව්වරුන්ගේ ශබ්දය අසා පරනිම්මිත වසවත්තී දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ....(පෙ).... පරනිම්මිත වසවත්තී දෙව්වරුන්ගේ ශබ්දය අසා බ්‍රහ්මකායික දෙව්වරු ශබ්දයක් පැවැත්වූවාහු ය. ‘භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් බරණැස ඉසිපතන මිගදායෙහි දී මේ අනුත්තර වූ ධර්ම චක්‍රය කරකවන ලද්දේ ය. ශ්‍රමණයෙකු විසින් වේවා, බ්‍රාහ්මණයෙකු විසින් වේවා, දෙවියෙකු විසින් වේවා, මාරයෙකු විසින් වේවා, බ්‍රහ්මයෙකු විසින් වේවා, ලෝකයෙහි වෙන කිසිවෙකු විසින් වේවා, එය ආපසු කරකැවිය නොහැක්කේ ය’ යනුවෙනි.

ඉතිහ තේන බණේන තේන මුහුත්තේන යාව බ්‍රහ්මලෝකා සද්දෝ අබ්භුග්ගඤ්ඡි. අයඤ්ච දසසහස්සි ලෝකධාතු සංකම්පි සම්පකම්පි සම්පවේධි, අප්පමාණෝ ව උළාරෝ ඕභාසෝ ලෝකේ පාතුරහෝසි: අතික්කම්ම දේවානං දේවානුභාවන්ති. අථ ඛෝ හගවා උදානං උදානේසි: “අඤ්ඤාසි වන හෝ,

කොණ්ඩඤ්ඤෝ, අඤ්ඤාසි වත හෝ කොණ්ඩඤ්ඤෝති”. ඉතිහිදං ආයස්මතෝ කොණ්ඩඤ්ඤස්ස අඤ්ඤාකොණ්ඩඤ්ඤොත්ථෙව නාමං අහෝසීති.

මෙසේ එකෙණෙනි, ඒ මොහොතෙහි යම්තාක් බ්‍රහ්මලෝක ඇද්ද, ඒ තාක් ඉහත කී ශබ්දය උස් ව පැනනැංගේ ය. මේ දසදහස් ලෝක ධාවුව ද කම්පා වූයේ ය. අතිශයින් කම්පා වූයේ ය. බලවත් ව කම්පා වූයේ ය. දෙවියන්ගේ දේවානුභාවය ඉක්මවා ගිය අප්‍රමාණ වූ උදාර වූ ආලෝකයක් ද ලෝකයෙහි පැතිර ගියේ ය.

එකල්හී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ උදානයක් පහළ කළ සේක.

“භවත් කොණ්ඩඤ්ඤ තෙමේ ඒකාන්තයෙන් අවබෝධ කළේ ය! භවත් කොණ්ඩඤ්ඤ තෙමේ ඒකාන්තයෙන් අවබෝධ කළේ ය!”

මෙසේ ආයුෂ්මත් කොණ්ඩඤ්ඤයන් වහන්සේට අඤ්ඤාකොණ්ඩඤ්ඤ යනුවෙන් ම මේ නාමය වූයේ ය.

සාදු! සාදු!! සාදු!!!

ධම්මවක්කප්පවත්තන සූත්‍රය නිමා විය.